

πίδα, κορμί μου λιγερό,
και νήφου κι' αποπάγαμε.

Ήπε, και μόλις ἔβλεπ' στὸν φίλο του στεφάν
ταχυὸς ὁ Στεφανόπουλος ὁ τῆς Παιδείας φθάνει,
κι' ἡ τῆς σοφίας Ἀθηνᾶ και τοῦ Διὸς ἡ κόρη
ἐφάνη μὲ τὸ δόρυ,
κι' ἀνέβ' εἰς ὑπερύψηλον ἀπὸ βιβλία λόφον
και κράζει: δεῦτε λάβετε σοφίαν ζυλοσφύων.

Ἄευτε βιβλία λάβετε, γεννήτορες, ἐγγχώρια
θλιών τε κι' ἀρρένων,
δεῦτε συνδέσμου λάβετε και ρήματα και μόρια
και φῶς ἀπομωραίνων.

Ήπε τοιαῦτα ἄστου χοροῦ τοὺς κύκλους ἡ γλαυκῶπις
και κατεγέλα κι' ἔσκωπτε φυλλάδας τῆς Εὐρώπης,
κι' ἔχασαν ἀποκάτω τῆς διάφορα Σχολεῖα
και κατακέφαλα πολλοῦ, κτυπούσε μὲ βιβλία.

Κι' ἐψαλλιδίζετο σωρὸς
φυλλάδων πολυφύλων,
κι' ἐθρήνει γύρω γοερῶς
ὁ περιώνυμος χορὸς
τῶν βιβλιοκαπιλῶν.

Φασ. — Ἴτε, νήπια και βρῆνη, πρὸς σοφίαν ζηλευτήν,
πλὴν ἀκούσωμεν και Γάτσον, τὸν τοῦ Βούλου βουλευτήν.
Ἐκ διδακτικῶν βιβλίων ἀπεκόμισεν αὐτά,
και καθένας ἀκουέτω
ταῦτα πάντα, Περιχλέτο,
μὲ προσθήκας ἰδικὰς μου και δικά μου χωρατά.

Ἡ χιονάτη φουσανέλα, ποῦ μᾶς ἐνθυμίζει δόξας
και γι' αὐτὴν ἀκόμη στίχοι ποιητῶν ὑφαίνονται,
εἶναι κατὰ τὰς φυλλάδας ἐνθυμα λευκὸν μὲ λόξας
ἔπως κρύπτη τὰ κρυπτεὰ κι' οὕτω πως δὲν φαίνονται.

Πλὴν τὰ φράγικα προσθέτω, τὰ τῶν φράγκων δηλαδὲ,
εἶναι λίαν μικρὰ
και δὲν κρύπτουν ὅσα δεῖ
νὰ μὴν εἶναι φανερά.

Τι δ' ἐστὶν ἀλέκτωρ, βράδες, ὁ καλούμενος κοινῶς
κόκορας και πετεινός;
Κατὰ τὰς διδασκαλίας
ἔστιν οὗτος ὄρνις ἄρρηνη
συνουδεύουσα θηλείας
μὲ λεπτότητα και χάριν.

Τι δὲ κότα, φίλον ἦτορ;... ὄρνις εἶναι θηλυκὴ,
τὴν ἑποῖαν συνουδεύει διαρκῶς ἀρσενικῆς,
ὠτόκοις δὲ τυγχάνει,
πλὴν ἐὰν ὠὰ δὲν κἀνῆρ,
τότε λέγεται δημόδης και πακογνωστος ὠδῆ,
μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ:
Ἄ' σὸ δὲ ἀβάλο γὰρ κλωσσα,
ἄ' φέτος θὰ σὲ κἀνω γρόσα.

Ἔστι δ' ἰδὲν ἑνίοτε, γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ,
νὰ κακαρίζῃ μὲν αὐτὴν, κι' ἔτερα νὰ γενῆ,
και τότε λέγουσ' οἱ σοφοὶ τὴν σκίφιν πεμφυκῆς:
ἄλλοῦ τὰ κακαρίσματα κι' ἄλλοῦ γεννοῦν ἡ κῶταις.
Ἄρρηνες δὲ και θήλειαι χειμῶνα τε και θέρος
εἰς ἐν οἴκουσι μέρος,
τοῦθ' ἔπερ προσφύστατα καλλόμεν κοτέτασι,
προκρίνω δὲ τὸ κρέας τῶν κί' ἀπὸ τὸ κοκορίτσι.

Χαίρω βλέπων μαθητὰς,
ποῦ σχολάζουν κατ' αὐτάς,
ἔρτι δ' ἔπαυσαν φοιτῶντες εἰς σοφὰ διδασκαλεῖα
κι' ἀγοράζοντες βιβλία
πρόσθησι τὴν ἡλικίαν,
πρόσθησι και τὴν βλακειαν.

Ταῦτα περὶ τῶν φυλλάδων, ποῦ φωτίζουν τὴν Ἑλλάδα,
εἶπε κι' ὁ ζυλόνος ρήτωρ, ἡ γνωστὴ φευτοφυλλάδα,
και καθεὶς προσεκλημένος ξεκαρδίστηκε σ' αὐτὸ γέλοιο
και ξεσχίστηκαν φουσανέλα κι' ἐγνίτικα κουργεῖα.

Κι' ἐνεφανίσθησαν πολλοὶ
κι' ὁ Καραπάνος σὰν πουλί,
κι' ὁ κόσμος ὁ τοῦ τρικαντοῦ
και φουσανῶν ἰπποτάις,
και πρόσφυγες ἀπὸ παντοῦ
και πετεινοὶ και κῶταις.

Μὰ κι' ὁ Ράλλης τραγῆτος πετῆ
ἔστη βοῆ τοῦ χοροῦ και τῆς ἄλῃ,
και τὸν Νέγρη μπουστά τοῦ κυττῆ
κι' ἔνα μ' ἐμπροῦ ξεφωνίζει και πάλι
σὰν κι' ἐκεῖνο ποῦ τοῦσκουζε τότε
μὲ δευτέρη κι' ἐντὸς τῆς Βουλῆς,
και τὸ λένε συχνὰ πατριῶται
κι' ὁ τραλλὸς τοῦ Ρωμηοῦ Φασουλῆς.

Μὲ τὸ μ' ἐμπρο τοῦ κλεινοῦ χρυσομάλλῃ
πέγνον φῶρα μικροὶ και μεγάλοι,
κι' ἦτο σύνθημα τοῦτο ἔσ' τὸν μέγλο
κι' ἔνας μ' ἐμπρο ξεφωνίζει ἔσ' τὸν ἄλλο.

Και μὲ δόξα πηδῶντας μονάχη
ἔσ' τὴν κυρτὴ τοῦ Ρωμαϊκοῦ ράχη
μελετῆ τοὺς τρανοῦς μασκαράδες
και κουργεῖα ζητῶνας φορεῖ,
καμωμένα κι' αὐτὰ μὲ παράδες,
ποῦ τοὺς εἶχαν μαζ' ἐπ' οἱ χοροὶ.

Διαβιβάζομεν ἡμῶν
συλλυπητήριον θερμὸν
πρὸς τὸν Ἰορδανόπουλον τῆς Ἀθηναίχῃς,
ἀπόλειαν ὑπάρξεως θρηνητῶν ἀδελφικῆς

Και καρπόσαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἄγγελλας.

Ἄ Σόλλογος ἐξέδωκε βιβλίον ὀφελικόν
Μελέτην, περιουτικὸν
ὑπέροχον, μοναδικόν,
κι' ὑπὸ καλέμων ἀληθῶς γραφόμενον δοκίμων.

Ἄ Λάτος ὁ Γιάννης ἔβγαλε στίχους πρώτης,
ποῦ πρέπει νὰ τοὺς πᾶρη καθένας πατριώτης.

Μελοδικαὶ ποιήσεις Εἰρήνης Ἀθηναίας,
λογίας θεσποινίδος και ποιητρίας νέας.

Ἴτε πάντες εἰς τῆς Ἠθῆς τὸ γνωστὸν ζυθοπωλεῖον
Νικολῆ τοῦ Γρακουμάκη, τέλειον ἐκ τῶν τελείων.
Ἄνοικτὸν μέχρι πρωτῆς σ' τὴν Ὀμόνοιαν ἐκεῖ,
ἐνταλῆς καθαρῆτος, κι' ἔχογος μαγειρικῆς,
μύτρα πρώτης Κλωκαριδῆς και ποικίλα φαγητά,
ὁ καλλίτερος ὁ κόσμος πάντοτε σ' αὐτὸ φοιτῆ,
ὅρα δὲ τὰ Καρναδέλια τοῦτα θεωρεῖται μόνον
καταφύγιον δι' ὄλους κι' ἐλπίριον τῶν πόνων.
Κέρρα μας, κύρ Γρακουμάκη, κέρρα μας, κύρ Νικολῆ,
μέγας ἔπαινος σοῦ πρέπει κι' ἀπὸ μὲ τὸν Φασουλῆ.